

39002

8° br

O. Julij Lintelo, D. J.:

Staršem in vzgojiteljem!

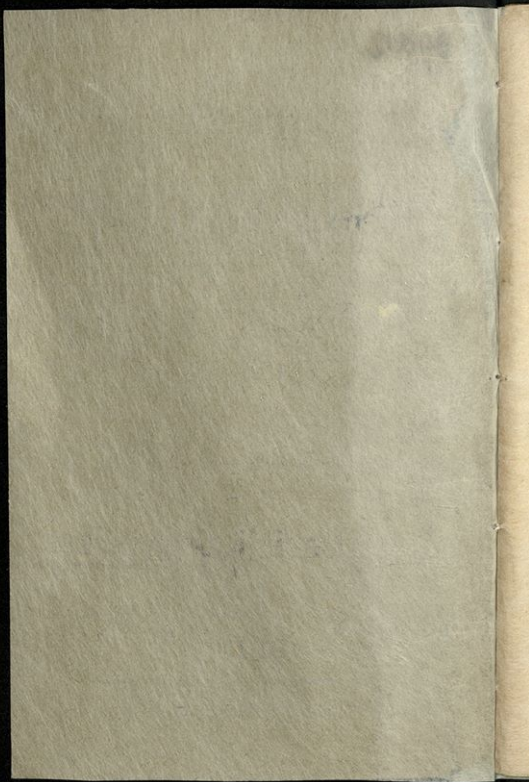
Navajajte otroke,
da bodo hodili pogostoma
k sv. obhajilu.

k. Studienbibliothek Laibach

1910.

Založila Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Staršem in vzgojiteljem!

Navajajte otroke, da bodo hodili
pogostoma k sv. obhajilu.

Spisal

O. Julij Lintelo, D. J.

1910.

Založila Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Tiskala Katoliška Tiskarna.

Nihil obstat.

28. Apr. 1910.

Dr. Al. Nástran, C. M.

Imprimatur.

Kn. škof. ordinariat v Ljubljani,
dne 3. maja 1910.

Janez Flis, vic. gen.

0300h6861

Vse pravice pridržane.

Uvod.

V prelepi okrožnici o sv. Rešnjem Telesu („*Mirae caritatis*“ l. 1902.) je opominjal sv. oče Leon XIII. vernike s prav pomenljivimi besedami, naj pogosto prejemajo sv. obhajilo. „Posebno se je treba prizadevati,“ pravi Leon XIII., „da bi med katoliškimi narodi zopet prišlo v navado večkratno sv. obhajilo. K temu nas opominjajo zgledi prvotne Cerkve, sklepi cerkvenih zborov, nauki sv. očetov in najsvetejših mož vseh časov. Kakor namreč telo potrebuje vedne hrane, tako tudi duša; najbolj močno in životvorno hrano pa daje sv. Rešnje Telo. Zato treba izrvati vse nasprotne predsodke, pregnati prazne strahove, pobiti slepilne pomisleke; zakaj gre za stvar, ki je pač ni bolj koristne vernemu ljudstvu, da se reši prevelikih skrbi za časne reči, da se poživi in ohrani v njem krščanski duh.“

Kar je želel sv. oče Leon XIII., to želi in hoče papež Pij X., ki je o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu izdal vелеvažen odlok. (Decretum s. Congr. Conc. 20. dec. 1905.) V njem pravi sv. oče: „Pogostno in vsakdanje sveto obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkev tako srčno želita, naj bo vsem kristjanom kateregakoli stanu ali poklica na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti.“

Po besedilu tega odloka se priporoča pogostno in vsakdanje sv. obhajilo vsem stanovom in vsaki starosti; izvzeti tudi niso otroci, kakor je tudi izrekla kongregacija sv. zbora (dne 15. sept. 1906), ki je obenem naročila, „da se morajo otroci k pogostnemu in vsakdanjemu sv. obhajilu še opominjati; vsako nasprotno ravnanje je neumestno in obsojeno“.

Prav glede tega, da bi otroci pogosto in vsak dan prejeli sv. obhajilo, je pa še veliko predsodkov. Pričujoča knjižica naj zavrne te predsodke in poda

staršem in vzgojiteljem temeljit in pravi nauk sv. Cerkve. Prevedena je po francoskem izvirniku P. J. Lintelo, D. J., „La communion fréquente des enfants.“ O spisih imenovanega pisatelja o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu je rekel papežev odposlanec na svetovnem evharistijskem shodu v Metzu, kardinal Vanuttelli, da so najbolj točno pojasnili in razložili besede papeža Pija X.

Pošiljamo knjižico v slovenskem prevodu med svet s srčno željo, da bi pomagala vzgojiteljem in staršem izvrševati naročilo, izdano po prevzv. ljubljanskem knezoškofu dr. Ant. B. Jegliču, ki v zmislu odloka sv. očeta o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu pravi v pastirskem listu (l. 1910): „Starši, prosim Vas, nagibajte svoje otročiče, da bodo k svetemu obhajilu hodili radi ne samo mesečno, ampak na štirinajst dni, vsak teden, pa še med tednom. Kako ima Jezus otročiče rad; pustite in vodite jih k Njemu! Naj se jim pomnožuje posvečujoča milost božja in z njo sveta ljubezen do Boga,

do krščanskega življenja, do svete sramežljivosti in neomadeževane čistosti! Ali si ne želite takih otrok? Gotovo; zato pa ubogajte svetega očeta in pomagajte duhovnim pastirjem, da bodo mogli Vaše otroke navaditi na pogostejše sveto obhajilo.“

Marijina družba v ljubljanskem semenišču,
na praznik sv. Tomaža Akvinskega 1910.

I. Poziv sv. Cerkve.

Iz Rima je prišel poziv: „Otroci kar največkrat k božji mizi, tudi vsak dan!“

Ta poziv je izražen v nastopnih določilih:

1. „Pospesuje naj se pogostno in vsakdanje sveto obhajilo po vseh krščanskih vzgojevališčih.“

(Odlok kongregacije sv. zbora, dne 20. decembra 1905.)

2. „Ko duhovniki pripravljaje otroke na prvo sveto obhajilo, naj zlasti skrbе, da obude v čistih in praznega strahu prostih srcih otroških živo hrepenenje po vsakdanjem svetem obhajilu; puste naj otroke k prvemu svetemu obhajilu, kakor

hitro so zato sposobni, in potem naj jih puste k mizi Gospodovi ako mogoče vsak dan."

(Pouk članom Duhovniške Evharistijske Zveze, potrjene od Pija X. 27. julija 1906.)

3. „Pogostno sv. obhajilo se po besedilu prvega odlokovnega člena priporoča tudi otrokom. Ko je bil le - tem enkrat dovoljen pristop k božji mizi, jim po pravilih rimskega katekizma (IV, 63) ne smemo več braniti pogostnega pristopa, ampak jih moramo k temu še opominjati. Vsako nasprotno ravnanje je neumestno in obsojeno."

(Odgovor kongregacije sv. zbora, 15. septembra 1906.)

Ako so vsi verniki povabljeni k vsakdanjemu svetemu obhajilu, ni torej nikakega dvoma, da velja to še posebno za otroke.

To papeževo navodilo nalaga staršem, ki poslušajo glas svete Cerkve, dvojno dolžnost: da nikogar ne ovirajo v izvrševanju tega, kar želi sv. oče, temveč da nasprotno to izvrševanje pospešujejo, kolikor je v njihovi moči. To bodo izpol-

njevali tem bolj goreče, čim bolj bodo sami prepričani o razlogih, ki so privedli Cerkev do teh nujnih in večkratnih pozivov.

II. Razlogi.

Prvi razlog je: mladina je nada svete Cerkve. Ako moramo krščansko ljudstvo zopet privedi k vsakdanjemu svetemu obhajilu, je jasno samoposebi, da so ravno vzgojevališča najboljša tla za začetek tega gibanja. V teh je brez dvoma najmanj ovir: ni obotavljanja v dušah, ni težav v življenskih dolžnostih. Tu je še največ upanja, da se razširi in utrdi preosnova: otroci, doma iz najrazličnejših krajev dežele, bodo razširili po vseh krajih, hišah in župnijah, česar so se naučili in navadili v šoli, v zavodu ali v vzgojevališču. Precejšnje število tistih, ki so bili v mladih letih navajeni vsakdanjega svetega obhajila, bo gotovo ostalo zvestih svoji navadi; vsi pa bodo imeli prava načela o tej stvari; večinoma bodo čutili vsaj nekaj časa sad večkratnega svetega obhajila in bodo radi zopet pristo-

pali k njemu, kadar jih bo vabila milost, ali zlasti če bodo več trpeli na duši ali na telesu.

Drugi razlog sledi iz prav posebnih potreb nadnaravnega življenja v mladih letih. Odzunaj in odznotraj napadajo otroka izkušnjave tedaj, ko je popolnoma slabo njegovo telo in ko še ni utrjena njegova pamet, volja in izkušnja. Razen tega so še druge nevarnosti, ki se v modernem življenju neprestano množe. Leon XIII. je pisal: „Nenasitna želja po uživanju žge danes vse ljudi; izza prvih dni svoje mladosti so plen te kužne bolezni. Toda sveto Rešnje Telo nam nudi izvrstno zdravilo zoper to strašno zlo.“¹

Često se starši upravičeno boje, da ne bodo mogli odstraniti od svojih otrok vseh nevarnosti, ki jim prete z ozirom na dušno življenje. Lahko jih pač obvarujejo brezbožne vzgoje, toda kako jim ubraniti, da ne bi videli in slišali tega, kar se nabija, poje ali deli vsak dan po cestah in javnih trgih naših velikih mest?

¹ Okrožnica *Mirae caritatis*, 1902.

In vendar je njih dolžnost, ohraniti v teh bitjih, ki jim jih je izročil Bog, zaklad nedolžnosti in vere. Pij X. nam priporoča zanesljiv pripomoček. Treba je utrjevati krščansko življensko moč in umivati duše v krvi Jezusovi; moči pa ne utrjuje razkošna praznična jed, ampak navadna vsakdanja hrana. „Treba je,“ pravi papež, „da se vsakdanje sveto obhajilo množi in širi povsod, zlasti dandanes, ko se od vseh strani napada katoliška vera in življenje po njej, dandanes, ko sta ljubezen do Boga in pobožnost tako nepopolni.“

III. Dolžnost.

Obnašanje krščanskih staršev do navodila papeževega se da izraziti v teh-le štirih besedah: ubogati, učiti se, pomagati, pridigati z zgledom.

1. Preprosta pokorščina. Tudi tedaj, ko bi bili sami drugačnih nazorov, zaupajte v sveto Cerkev in v tiste, ki delajo v njenem imenu. Enako ravnate nasproti zdravniku, kateremu ste zaupali

zdravje svojega otroka. Vendar se zdravnik lahko moti; Cerkev pa je nezmotljiva. Duhovnik-izpovednik ima milost in nalogo, da utrjuje otroka v svetem življenju.

2. Razsvetljena pokorščina. Dajte se prešiniti od nagibov, ki vodijo sveto Cerkev; čitajte spise, ki vas bodo poučili o potrebi in sadovih pogostnega svetega obhajila ter razpršili predsodke, ki so še tako razširjeni proti njemu. Ko boste jasno razumeli vso važnost te zadeve, bo samaposebi izginila večina vaših ugovorov.

Jedro vsega nauka je v teh dveh kratkih stavkih:

a) Vsakdanje sveto obhajilo je kar najbolj goreča želja našega Gospoda in svete Cerkve in čisto primerno za kristjana v stanu milosti.

b) Poglavitni uspeh vsakdanjega svetega obhajila je, da premagamo poželjivost in se zavarujemo pred smrtnimi grehi.

Iz tega sledi, da se mora pogostno in vsakdanje sveto obhajilo vedno pripočati vsem otrokom in da je mnogim celo naravnost potrebno, da ohranijo čistost svoje duše, zlasti v viharjih mladostnih let.

3. Uspešno sodelovanje. Tukaj, kakor pri izvrševanju vsakega dobrega dela, imajo starši dolžnost, pomagati dobri volji otrok. Ne zadostuje, da starši v srcu odobrujejo želje svete Cerkve, temveč morajo skrbeti, da jih njihovi otroci lahko in z veseljem izpolnjujejo. Nihče ne taji, da pogostno sveto obhajilo zahteva čestokrat od staršev samih kake male žrtve; saj se res ne strinja z navadami posvetnega življenja, ako je treba zarana vstajati, o nenavadni uri zajtrkovati, sempatja spremljati otroke v cerkev. Toda ali so te malenkostne težkoče zadostni vzrok, da dušam odtegnemo nebeško hrano?

4. Zgled. Sveto obhajilo ni samo za otroke. Gotovo bi bilo za otroke pohujšljivo, ko bi morali reči: odrasli ljudje se ogibajo svetega obhajila. Hodite torej

tudi sami pogosto k božji mizi, da s svojim zgledom izpodbujate mlajše. V tej kakor v vsaki drugi reči dober zgled več zaleže, kot vsi nauki in vse prigo-varjanje. Sicer pa tudi vas vabita Jezus in sveta Cerkev vsak dan; saj tudi vam prete nevarnosti, še večje nego so mladostne strasti, in tudi vi imate dolžnosti, še težje nego jih imajo otroci.

5. Nikarte pretiravati! Treba je otroka o primernem času izpodbujati in ga vnemati za vsakdanje sveto obhajilo; toda z druge strani ga ni treba preveč siliti in v enomer priganjati ali ga nadležno izpraševati, zakaj ne gre k sv. obhajilu. Še nespametneje bi bilo zahtevati, naj gre k svetemu obhajilu na določen dan: to je odvisno od njegovega notranjega razpoloženja, ki ga sodi samo izpovednik. Za prejem svetih zakramentov tudi ne smemo zahtevati kake izredne pobožnosti, kakršne Cerkev ne zahteva, dasi jo srčno želi. Celo v malem grehu, najsi je tudi prostovoljen ter iz navade, Cerkev ne vidi ovire za vsakdanje sveto obhajilo. Zato bi bilo nezmiselno in

zloraba oblasti, ko bi kdo odtegoval zavoljo take napake otroku sveto obhajilo.

6. O počitnicah postane dolžnost, ki razpravljamo o njej, še strožja. Tedaj ni več učiteljev, ki bi pomagali otrokovi dobri volji, in tudi ni več rednih skupnih vaj, ki bi jo podpirale. Starši morajo torej paziti, da otrok, ki ima tedaj več prostega časa, ne porabi manj časa za molitev. Ko preti nevarnost, da lenoba, tovariši ali zunanje priložnosti še povečajo izkušnje, se ne smemo zatekati manj pogosto k poglavitnim studencem dušne krepčave, k svetim zakramentom. Kolikokrat je že porušila in uničila mlačnost o počitnicah vse, kar se je prej v celem letu storilo dobrega v zavodu.

IV. Puhli ugovori.

Prvi ugovor: Prejemati sveto obhajilo le vsak teden, je čisto dosti.

Odgovor. Kdo je tu sodnik, Cerkev ali verniki? Ali papež ni dovolj jasno

govoril? Torej je tvoja dolžnost ubogati in se otresti starih predsodkov. Menda še vedno ne razumeš, da je sveto Rešnje Telo postavljeno v hrano našim dušam. Pozabljaš, da je vsakdanje sveto obhajilo za vse, najsi žive med svetom ali v samostanu, in da ni nikaka prednost le za nekatere kristjane, ne pobožno opravilo za ljudi brez dela in še manj zato, da bi se s tem šopirile in ponašale pobožne dušice.

Drugi ugovor: Nikjer ne pretiravati, tudi v pobožnosti ne! Želim, da bodi moj otrok čednosten in tudi pobožen, a zato pa nisem, da bi hodil vsak dan k svetemu obhajilu.

Odgovor. Vsakdanje sveto obhajilo ni pretiravanje, ampak pravilno ravnanje. Podobno je potrebi telesne hranitve: uživati hrano vsak dan, ni neogibno potrebno, da si ohranimo življenje, pa vendar jo gotovo redno uživa vsak dan, kdor dela in kdor se hoče zavarovati, da ne bo začel hirati in pešati.

O zmerni pobožnik, boj se, da tvoj otrok ne bo kmalu zmerno čednosten! Biti vljudnega obnašanja, pošten v svojih odnošajih, ne ubijalec, ne tat, to morda zadostuje, da veljamo za poštenjake pred svetom; evangeljski zakonik pa zahteva več in govori tudi o ponižnosti, ljubezni, ter zabičuje, da naj ne navezujemo srca na bogastvo, da zatajujemo sami sebe, priporoča čistost srca in predvsem, da si ohranimo nadnaravno življenje posvečujoče milosti božje. To življenje ter čednosti, ki iz njega poganjajo, pa imajo svoj poglavitni vir v prejemanju kruha večnega življenja.

Kajne, ker si sam mrzel v izpolnjevanju dolžnosti do Boga in se ne meniš veliko zanje, si zadovoljen, če se tudi tvoji otroci ogibajo le večjih nerodnosti?

Tretji ugovor: Moj otrok je premlad za pogostno sveto obhajilo!

Odgovor. V očeh svete Cerkve zgodnja mladost ni nikaka ovira. Ko je sveta Cerkev pustila otroka k prvemu svetemu obhajilu, ima zanj vedno pripravljeno

mesto pri božji mizi, kamor ga vabi vsak dan. Več stoletij je delila sveto Rešnje Telo takoj po svetem krstu, in to tudi otrokom; na več krajih so mali otroci uživali drobtinice svetih hostij.

Prav zato, ker je Jezus še gospodar mladostnih src, se mora utrditi v njih njegovo gospostvo. Napolniti se morajo z milostjo našega Gospoda, še preden se jih polaste strasti, tako da se še ne utegnejo v njih razpasti.

Jezus posebno ljubi male otroke. Pustite jih k meni priti, je rekel apostolom, ko so jih hoteli odstraniti. Svojih misli ni izpremenil; in ravno v svetem obhajilu njegova ljubezen največ k sebi vabi otročiče.

Četrty ugovor: Mojemu otroku tega ni treba! Saj je ubogljiv, pobožen in sploh priden brez tolikokratnega svetega obhajila.

Odgovor. Ako ne vidiš potrebe, zavoljo tega le-ta ni nič manjša. Ali dvomiš o tem, kar uči sveta Cerkev?

Tvoj otrok je popoln? Tem bolje! Da bi le mogel vedno tak ostati! Zdaj še z nežno skrbjo gojiš njegove lepe čednosti. Skrbna vzgoja, izborne razmere, verski pouk, dobri zgledi, varnost pred slabimi družčinami in nevarnimi priložnostmi: ti srečni pogoji so dragoceno varstvo za tvojega otroka. Toda ti ugodni pogoji ne bodo vedno ostali in naj še tako podpirajo čednostno življenje, večinoma so le naravne vrednosti in otroku ne pomnožujejo milosti. To mlado dušo je treba napolniti z življenjem, in sicer z nadnaravnim življenjem; zato jo pa moramo hraniti s kruhom življenja, s svetim Rešnjim Telesom. Starši, preprečite torej največjo nesrečo! Hišo zavarujemo, preden pogori; bolje je svoje imetje čuvati, nego podrtije s težavo popravljati. Nikar se ne dajte premotiti! Koliko staršev vidi v svojih otrokih same nedolžne angele, ko so že žrtve strasti, ali ko jih strasti vsaj že hudo napadajo. Ne zaupajmo slabotnim močem, ampak verjemimo rajši obtožbi toliko mladih izpovedancev, kateri izkazujejo svetemu Rešnjemu Telesu

najlepšo čast s tem, da pri sveti izpovedi priznajo, da postanejo na duši slabi, kadar se ogibajo božje mize, nepremagljivo močni pa, kadar pogosto zauživajo angelski kruh.

Peti ugovor: Dajte otrokom značajnosti, razvijte jim srčnost! To je potrebnejše in bo imelo več uspehov nego tolikokratno sveto obhajilo.

Odgovor. Cerkev misli, da je v dosego značajnosti prejemanje svetega obhajila najpotrebnejše. Tvoje govorjenje bi bilo bogokletno, ko bi ne prihajalo iz nevednosti in iz zamenjavanja najjasnejših pojmov. Kaj uničuje voljo in značaj? Vprašaj nra-
voslovce; vsi ti bodo odgovorili: predvsem nečisti greh. Sveto obhajilo pa je najuspešnejše zdravilo in obramba zoper ta greh; sveto obhajilo čuva in ohranja potemtakem otroku trden značaj.

S čim pa naj sveto obhajilo škoduje značaju in ga slabi? Ali ne verjameš, kar je dejal neki med svetom živeči kristjan, namreč polkovnik Paqueron, ki je

trdil, da s svetim obhajilom „zadobivamo najvišje razsvetljenje in najuspešnejši pripomoček za srčnost?“

Ali je v sedanjem vsakdanjem življenju sveto obhajilo izgubilo kaj svoje moči, tisto sv. obhajilo, ki je bilo v dneh preganjanja moč mučencev, čudoviti kruh, ki jim je dajal zmago v mukah in preganjanjih? Ali naj Jezus Kristus tistim, kateri ga prejemajo, ne prinaša pomoči v bojih, ki jih morajo vojskovati? Saj je vendar ravno to namen njegovega prihoda v naše srce!

Kdo je iznašel skrivnost, ki bi dajala več srčnosti ko pogostno sveto obhajilo? Zatajevati se v dovoljenem uživanju, odpovedati se neprimernemu razveseljevanju, dati in žrtvovati se za bližnjega: to so velike žrtve za našo naravo. Sveto obhajilo nam vname željo po teh žrtvah, pa nam daje zanje tudi poguma in moči. In če tisti, ki ga prejemajo pogosto, niso vsi in vedno junaki, kaj bi bili šele brez svetega obhajila, in kaj so v primeri z njimi šele tisti, ki ne marajo za obhajilo?

Saj si vendar kristjan in veruješ besedam Jezusovim: Brez mene ne morete ničesar storiti; tudi ti je jasno, da ne more vršiti zaslužnih del, kdor ne živi in ne goji nadnaravnega življenja. Za nadnaravno življenje je pa treba nadnaravne življenske moči. Vse hvale vredni napori brez milosti nas puste v nižjem, človeškem in naravnem svetu, a milost nas dviga k Bogu.

Šesti ugovor: To nagnjenje do vsakdanjega svetega obhajila je prisiljeno!

Odgovor. Gotovo so otroci poslušnejši pozivu, ki jih kliče, nego odrasli ljudje, to priznamo. Ne ovirajo jih življenske dolžnosti, ne zastareli predsodki. Tudi je res, da so otroci velikodušnejši, in da se manj boje trpljenja in žrtev. Da bi pa bil nagib, ki jih vleče k božji mizi, nepreudarjen: ne, tisočkrat ne!

Vzgojitelji jih skrbno poučujejo in se trudijo, da jih popolnoma prepričajo; na vso moč si pa tudi prizadevajo, da jim puste popolno prostost. Napaka bi bila, ko bi se kazali kakemu otroku tem bolj na-

klonjeni, čim bolj pogosto prejema sveto obhajilo. In te napake se varujejo.

Krščanski vzgojitelji so od papeža prejeli ta odločni zaukaz: „Trudite se na vso moč, da vpeljete vsakdanje sveto obhajilo.“ Zato nikar ne pričakuj, da bodo zdaj roke križem držali in vse pri starem pustili, mesto da bi otroke vabili pogosto in toplo, s pridižnice in v zasebnih nagovorih, k angelski mizi. Ne, tako grdo ne bodo nikoli zatajili svojega poklica, ne zanemarjali svoje dolžnosti!

Vrhutega so starši sami naročili vzgojiteljem, da naj čujejo nad njih otroci, naj jih vzgoje, oblažijo, požlahtnijo, naj jih obvarujejo hudih strasti ter krepe za dolžnosti življenja. Zato bi se reklo tudi zlorabljeni sebi izkazano zaupanje, ko bi vzgojitelji ne segli po sredstvu, s katerim se vse to najuspešneje doseže.

Če imamo pravico pri otrocih pobožnost umerjati, imamo še veliko bolj pravico, otroke k pobožnosti priganjati, je smelo pisal monsijnor de Ségur, veliki apostol mladine.

Sicer pa otrokom ne prigovarjamo mi, ampak nekdo drugi, naj čim večkrat prejema angelski kruh: Jezus je, ki jih nagiba ter boljinbolj vnema za ta sveti zakrament; Jezus je, ki izkazuje nedolžnim dušam božjo ljubezen, in to vzbuja v njih toliko hrepenenje po svetem obhajilu, da pravijo mnogi, ki so ga začeli prejemati vsak dan, da nočejo nikdar več izgubiti te sreče.

Sedmi ugovor: Otroke je treba takih pobožnosti naučiti, kakršnih se bodo lahko držali vse svoje življenje. Svetega obhajila pa ne bodo vsak dan prejemali.

Odgovor. Zlate so tvoje besede. Da, vzgoja je nauk za življenje; otrok se mora na dolžnosti navaditi, da jih bo izpolnjeval tudi v prihodnje. Ker pa v krščanskem življenju ni nič potrebnejšega nego stan milosti, je gotovo največje važnosti, da si ta stan prilastimo za vedno, tako da se drugače ne moremo srečne čutiti. In ravno sveto obhajilo nam utrjuje posvečujočo

milost. „Kdor je moje meso, bo imel življenje v sebi; kdor pa ne je mojega mesa, ne bo imel življenja v sebi.“

S kakšno pravico določaš vnaprej, da bo pozneje otrok redkeje prejemal sveto obhajilo? Ali ne slišiš, da so vsi verniki, mladi in stari, povabljeni k vsakdanjemu svetemu obhajilu? Naj se otroci že zdaj navadijo na sveto obhajilo, da mu bodo pozneje ostali zvesti.

Če so zdaj otroci dobri, je to najboljšo poročstvo za prihodnost; in ko bi bilo gotovo, da bodo v prihodnje redkeje prejemali sveto Rešnje Telo, se moramo tembolj podvizati, da okrepimo ta srca, ki bodo še v večji nevarnosti, da omlačné, da se pokvarijo in umrjejo, ter da jim v tem obilnejši meri dajemo kruha življenja.

Osmi ugovor: Kakšen namen imate? Jelate, da bi spravili mojega sina v semenišče, mojo hčer pa v samostan?

Odgovor. Tvoje vprašanje meri proti papežu. Zakaj mi nameravamo isto kakor Jezus Kristus sam, namreč vzgojiti resne in cele kristjane, ki živijo čisto živ-

ljenje vedno, ne pa samo včasih, in ki v čistem življenju boljinbolj napredujejo, kakor želi božji Odrešenik. Ali si ti sam s preredkim svojim obhajilom dosegel ta tako potrebni vzor življenja?

Poklic je božji klic ali pa ni nič. Pusti torej Boga, da deluje v duši tvojega otroka; ne nastavlja mu zank! Ako se v srcu tvojega otroka zavoljo čistega njegovega življenja, oglašča tembolj neovirano božji klic, in otrok ta klic velikodušneje posluša, tedaj hvali Boga za čast in dobroto, ki ti jo skazuje. Kristjan si; ne boj se torej, ako doleti tvojega sina največja čast, biti Kristusov namestnik na zemlji; ravnotako se ne boj, ako si izvoli tvoja hči najsvetejšega in najslavnejšega Ženina. Če ti je bridko, ločiti se od svojih dragih, pomni, da se boš veselil tudi tem večjega blagoslova, čim velikodušnejši si bil v tej odločitvi.

Deveti ugovor: Toda otroci so tako lehkomišelní! Ali razumejo pomen tako svete reči, kakor je vsakdanje sveto obhajilo?

Odgovor. Monsinjur de Ségur pravi: „To je eden izmed tistih žalostnih pred-sodkov, ki pahnejo brez števila mladih duš v nesrečo, ker jih s tem prepuste brez obrambe strašnim napadom strasti.“

Kaj je na tem, če so otroci lehkomišelní, razposajeni, morda celo leni in neubogljivi, če so pa v stanu milosti in prejemajo sveto obhajilo s pravim namenom? Sveta Cerkev ne zahteva več, in tudi ti nimaš pravice, zahtevati več. Duše ne posvečujejo globoka razmišljanja o moči svetih zakramentov, ampak posvečuje jo moč sama.

Sicer pa uči izkušnja, da ni nič odkritosrčnejšega, nego dobra volja otrokova. Otrok je čestokrat vrednejši, prejeti Jezusa nego mi, ki zaničujemo otrokovo pobožnost.

Otroci so lehkomišelní, praviš? Res je; in prav zato jih je treba pogosto navajati k angelski mizi, ako ljubijo in hočejo ljubiti ljubega Boga.

Deseti ugovor: Vsaj izkušnja je pokazala, da jim sveto obhajilo jako malo koristi. Torej jim ga ni treba več prejemati.

Odgovor. Kako to veš? Ali poznaš skrivnosti vesti? Sadovi pogostnega in tudi vsakdanjega svetega obhajila se izprva ne kažejo v vsestranski popolnosti, v natančnem izpolnjevanju vseh dolžnosti, pač pa v tem, da se vedno bolj manjša število smrtnih grehov in da slednjič otroci sploh čisto žive. Tudi kdor bi bil deležen samo teh sadov pogostnega svetega obhajila, je lahko zadovoljen; saj že tvorijo nadnaravno življenje, in Jezus je postavil najsvetejši zakrament, da nam ohranja to življenje: „Kdor je moje meso, ima življenje v sebi.“

Ne smemo se pa čuditi, če lehkomišelnost ostane lehkomišelnost kljub pogostnemu svetemu obhajilu; če kaže znake lehkomišelnosti celo tisti dan, ko je pristopil k božji mizi, da celo tedaj, ko je komaj stopil iz cerkve. Je pač otrok in ni pričakovati od njega resnosti odraslega človeka. Ko bi torej res zabredel v kakšno napako, postavim v jezo ali v nepokorščino, mu ne oponašaj ostro in osorno, češ da nima nikakega sadu od svetega obhajila, da je vedno isti, vedno tako togoten, tako ne-

ubogljiv itd. Tako ravnanje navda otrokovo srce le z grenkostjo in ga utegne odvrniti od svetega obhajila, češ da mu le-to večkrat nakoplje bridka očitanja.

V. Zgledi.

1. Materino pripovedovanje. „Trdno sem prepričana, da mora biti hrepenenje po svetem obhajilu in sv. Rešnje Telo podlaga vsej vzgoji. Vedno se spominjam tega-le dogodka: Nekega jutra o počitnicah sem bila s svojimi štirimi otroki pri sveti maši; ko sem od božje mize grede pokleknila, sem začutila gorak poljub na svojih ustnah. Bila je moja druga hči — stara tedaj sedem do osem let — ki je hotela poljubiti našega Gospoda, ki sem ga prejela pri sv. obhajilu.

Ista deklica je učila svoje še čisto majhne brate, kako se prejme duhovno obhajilo. — Sedaj tudi njen najmlajši bratec pristopa vsak dan k angelski mizi. Ko sem izvedela, da je dobil za to dovoljenje, sem se tudi jaz nekoliko bala, da bo pristopal samo iz navade; ali ko

sem vsako jutro z njim šla k svetemu obhajilu, sem videla, da njegova gorečnost ne pojema.

Starši morajo dobro poučiti svoje otroke o svetem obhajilu ter jim zbuditi hrepenenje po njem; za to so otroci sposobni, tudi če so še tako majhni. Kakor hitro shodijo, hočejo v cerkev in k sveti maši; povprašujejo po pomenu velike skrivnosti, poizvedujejo, zakaj strežnik zvoní in zakaj se verniki pripogibajo; takoj jim je treba pripovedovati čudovito zgodbo o zadnji večerji in kako nam je naš Gospod zapustil pred svojo smrtjo samega sebe pod podobama kruha in vina.

Otroci razumejo to že v zgodnji mladosti, ker se jim čuvstvo razvije veliko prej nego pamet. Moja najstarejša hči je imela komaj tri leta, ko me je že izpraševala, kadar sem šla k sveti maši: Ali greste prejet tisto malo belo reč, ki je dobri Jezus? —

K tem lepim besedam krščanske matere je pripomniti, da sveti krst podeli otrokom tisto nadnaravno sposobnost, da

morejo pojmiti, kaj je sveto obhajilo in kako pobožno se je treba zanje pripraviti. Blagor jim, če pride Jezus v njih srce, ko so ti nadnaravni darovi še neoslabljeni in neoveneli.

2. Odgovori otrok. Neki gojenec je pisal: „Ko so moji starši izvedeli, da hodim vsak dan k svetemu obhajilu, so mi dejali: Kako naj si dovolj pameten za tako pogostno sveto obhajilo? Odgovoril sem jim: Ne hodim k obhajilu ker sem pameten, ampak da postanem pameten“.

Drugemu so starši dejali: „Pa čemu neki treba tako pogosto prejemati sv. obhajilo?“ Odgovoril je: „Čemu je pa jesti treba vsak dan? Moja duša je gotovo vredna toliko, kakor moje telo: zato je čisto prav, da jo hranim vsak dan, kakor hranim svoje telo.“ – Ne da bi vedel, je govoril kakor katekizem tridentinskega cerkvenega zbora.

Še en odgovor otroka, ki so mu ugovarjali, da je pristopal sveti Alojzij Gonzaga pri vsej svoji svetosti komaj vsak

teden k angelski mizi:¹ „Ko bi bil svet kakor sveti Alojzij, bi prejemal sveto obhajilo samo enkrat na teden; da pa postanem kakor le-ta, moram vsak dan prejemati angelski kruh.“

VI. Sklep.

Krščanski starši! Ali bodo želje namestnika Jezusa Kristusa naletete na ovire v krogu vaših družin?

Kadar vam gre za dobrobit vaših otrok, se vam ne zdi nobena žrtev prevelika. Da jim zagotovite malo več zdravja, malo več znanja, malo več bogastva, podvojite svoje napore, delate v pozne noči, pritrgujete samim sebi, da povečate to, kar mislite, da jim bo v srečo. Toda kadar velja, da zagotovite njih duši trajno sveto življenje, lepoto čistosti, obilico milosti, rast čednosti in nebeško srečo, tedaj

¹ Dejstvo, ki ga pa nenatančno poročajo mnogi pisatelji, in ki ga je pri razpravi o razglasu Alojzija za blaženega tajila neka priča Alojzijevega življenja.

naj bi se obotavljali, in najmanjša nepri-
lika naj bi vam bila nepremagljiva za-
preka?

Vaša naloga pri vzgoji je težavna in
vaša odgovornost težka. Kaj bo iz otroka?
Po splošnem pravilu to, kar bodele sami
naredili iz njega. Kličite torej Jezusa na
pomoč, ta pa bo prevzel poglavitni del
vaše naloge; ta bo po presrčni in več-
kratni združitvi ozdravil mlado dušo greš-
nih navad ter jo varoval vseh napak.

Kakšni nesreči bi izpostavili svoje
otroke in kako bridko bi obžalovali prej-
alislej, ko bi jim branili, pogosto za-
uživati kruh življenja.

O, rajši bodite veseli, da se presveto
Srce Jezusovo tako neizrekljivo poniža do
nas ljudi in da navdaja vaše otroke s to-
liko gorečnostjo in jim pomaga.

Vsaj tistih, ki pogosto pristopajo k an-
gelski mizi, ne bo požrl duh nečistosti;
vsaj ti ne bodo žrtve nebrižnosti in ma-
lomarnosti ter strahu pred ljudmi, temveč
bodo ljubili Boga in svojega bližnjega
ter bodo vaša krona in vaše veselje.

Misli v preudarek.

Duša otrokova je rahla zemlja, kjer veselo kali in se razvija vse, kar je božjega. Če hočete pozneje obilnega sadu, negujte predvsem cvetice. In če hočete videti nekega dne celo množico gorečih kristjanov ob božji mizi, zbirajte najprej male angele okrog tabernaklja: Pustite male k meni priti!

Mgr. de la Bouillerie.

Treba je glasno klicati dušam: borite se, bojujte se, bodite močne! Ali to ne zadostuje. Treba jih je tudi oboroževati, jim pomagati, jim dajati zmagonosne moči s tem, da jih oblačimo v varno opravo telesa in krvi Jezusa Kristusa.

Sv. Ciprijan.

Izpodriniti iz vzgoje pogostno sveto obhajilo se pravi, pregnati iz nje npravnost.

Don Bosco.

Do osemnajstega ali dvajsetega leta ni možna zdržnost brez svetega Rešnjega

Telesa; še manj pa tista stanovitnost v dobrem, tisti žar moči in vse tiste mlade čednosti, ki narede iz mladega kristjana to, kar je na zemlji najljubkejša in največjega spoštovanja vredno.

Mgr. de Ségur.

Četrť ure po svetem obhajilu bo več koristila otrokovi izomiki, nego pouk najspretnejših učiteljev.

P. Tissot, D. J.

Ni mogoče preračunati uspeha enega samega svetega obhajila v življenju kristjanovem.

Lacordaire.

Dostavek.

Poglavitne določbe odloka kongregacije svetega zbora z dne 20. decembra l. 1905. o **pogostnem in vsakdanjem prejetju svetega obhajila:**

1. Pogostno in vsakdanje sv. obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkev tako srčno želita, naj bo vsem kristjanom kateregakoli stanu ali poklica, na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti.

2. Pravi namen pa je tedaj, če kdo želi, prejeti sv. obhajilo ne iz navade, ničemurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje ž njim v ljubezni združil ter bi z božjim lekom pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim.

3. Četudi je kar najbolj želeli, da bi bili vsi, ki pogosto ali celo vsak dan prejema sveto obhajilo, brez malih grehov, vsaj brez popolnoma radovoljnih, ter brez

nagnjenja do njih, vendar zadostuje, da so vsaj brez smrtnega greha s trdnim sklepom, nikoli več ne grešiti; ako imajo tak trden in resničen sklep, ni mogoče, da se ne bi, če vsak dan prejemajo sveto obhajilo, počasi boljinbolj oprostili tudi malih grehov in nagnjenj.

4. Ker pa zakramenti nove zaveze sicer vsakikrat podele milost, kadar jim sami ne delamo ovire, a vendar vedno tem večjo, čim bolj smo pripravljeni, zato se je treba za sv. obhajilo skrbno pripraviti in po sv. obhajilu zahvaliti primerno močem, stanu in poklicu.

5. Da pa bodo prejemali verniki pogostno in vsakdanje sv. obhajilo z večjo razsodnostjo in večjim zasluženjem, je treba izpovednikovega sveta. (Ljubljanski Škofijski list, l. 1906., str. 43.)

Krščanski starši in vzgojitelji, ki bodo navajali otroke k pogostnemu in vsakdanjemu sv. obhajilu, bodo morali skrbeti, da otroci zadoste določbam, ki jih sveta Cerkev in sv. oče stavita do tistih, ki pogosto in vsak dan prejemajo sv. obha-

jilo. Te določbe moremo v kratkem izraziti v nastopnem **navodilu za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo.**

Kdor hoče vredno in s koristjo prejemati sv. obhajilo, mora: 1. biti v milosti božji; 2. ga mora s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti; 3. treba se je za sv. obhajilo skrbno pripraviti in se po sv. obhajilu zahvaliti primerno močem, stanu in poklicu.

1. Kdor hoče vredno prejeti sv. obhajilo, mora biti vsaj brez smrtnega greha, to je imeti mora posvečujočo milost božjo. — Starši in vzgojitelji bodo brez skrbi navajali otroke k pogostnemu in vsakdanjemu obhajilu, takoj ko so pristopili prvikrat k mizi Gospodovi, ker se jim je pri pouku za najsvetejši zakrament natanko razložilo, da morajo k sv. obhajilu vselej pristopiti s čisto vestjo, to je da so vsaj brez vsakega smrtnega greha in imajo torej posvečujočo milost božjo. Tudi se je pri pouku za prvo sv. obhajilo otrokom natanko razložil razloček med smrtnim in odpustljivim ali malim grehom.

2. Istotako so bili otroci poučeni o tem, kaj se pravi imeti pravi namen in sv. obhajilo s pobožnim srcem prejeti. Živo so se jim popisale milosti, katere jim deli sv. obhajilo in vcepilo se jim je prepričanje, da smejo pristopati k mizi Gospodovi samo iz tega namena, ker jih vabi Zveličar in da bodo deležni njegovih milosti. Zato bo pobožno otroško srce hrepenelo, v ljubezni združiti se s Kristusom, in bo prejemalo sv. obhajilo, da bo obvarovano smrtnega greha, očiščeno malih grehov, in da bo dobilo v sv. obhajilu pomoč zoper izkušnjave in strasti. Otrok naj torej hodi prostovoljno k sv. obhajilu, ne smejo se mu določati dnevi, v katerih naj pristopi k mizi Gospodovi ali ne. Hodi naj k svetemu obhajilu kakor mu svetuje izpovednik. Ako tako ravna, bo imel pri prejemanju svetega zakramenta pravi namen.

3. Priprava in zahvala za sveto obhajilo je daljna in bližnja. Daljna priprava je lepo urejeno krščansko življenje, posebno redna molitev. Izpovedniki bodo gotovo svetovali pogostno in vsakdanje sveto

obhajilo le takim otrokom, ki jutranjo in večerno molitev dobro opravijo in se zapovedane božje službe z vnemo udeležujejo. Bližnjo pripravo pred sv. obhajilom in zahvalo so se otroci naučili pri pripravljanju na prvo sv. obhajilo. Izpovednik jim bo tudi za posamezne razmere in okoliščine določil, kako dolgo naj molijo pred sv. obhajilom in po sv. obhajilu, ko bi ne mogli navadne priprave in zahvale opraviti.

Najboljša priprava za sv. obhajilo je sv. izpoved. Otroci, ki hodijo večkrat na teden k sv. obhajilu, naj gredo gotovo vsak teden k sv. izpovedi.

Molitev za razširjanje pobožnosti vsakdanjega svetega obhajila.

„O presladki Jezus, ki si prišel na ta svet, da vse duše obogatiš z življenjem svoje milosti ter se jim, da bi mogle to življenje v sebi ohraniti in gojiti, daješ vsak dan kot zdravilo v njihovih boleznih in v podporo v njihovi slabosti, ponižno Te prosimo, razlij dobrotljivo nanje svojega Sv. Duha, da bi se one, ki so morda omadeževane s smrtnim grehom, vrnile k Tebi in zopet prejele življenje milosti, ki so ga izgubile z grehi; one pa, ki so po Tvoji dobroti s Teboj združene, da bi, če le mogoče, pristopale vsak dan k tej nebeški pojedini, si po njej pokrepčane pridobivale protistrupa zoper vsakdanje odpustljive grehe, mogle hraniti življenje milosti in tako vedno bolj očiščene dosegle večno blaženstvo v nebesih. Amen.“

Sv. oče podeli vsem vernikom, ki to molitev pobožno molijo, enkrat na dan 300 dni odpustka in popolni odpustek enkrat v mesecu na poljuben dan pod navadnimi pogoji, ako to molitev vsak dan molijo in kako cerkev ali očitno kapelo obišejo. Rim, 14. decembra 1906.

V ljubljanski škofiji je ukazana ta molitev pri slovesni tridnevnici, ki se vrši vsako leto v počesčenje sv. Rešnjega Telesa in v pospeševanje pogostnega in vsakdanjega prejemanja sv. obhajila.

(Ljubljanski Škofijski list, l. 1910., str. 69.)

Vsebina.

	Stran
Uvod	1
I. Poziv sv. Cerkve	7
II. Razlogi	9
III. Dolžnost	11
IV. Puhli ugovori	15
V. Zgledi	29
VI. Sklep	32
Misli v preudarek	34
Dostavek. (Poglavitne določbe odloka kongregacije svetega zbora o pogostnem prejemanju sv. obhajila. — Navodilo za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo.) .	36

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000504453

00000504453

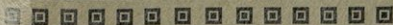
= Katoliška Bukvarna = **= v Ljubljani =**

priporoča:

„Večna molitev“

z velikim tiskom, močno vezana, z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90, vezana v šagrin-usnje in z zlato obrezo K 6.50.

„Večna molitev“ v novi obliki, z velikimi črkami, v razločnem in krepkem tisku ustreza vsakomur, v prvi vrsti pač onim, kojim pešajo oči, pa sploh vsem, ker se molitvene ure na večer molijo pri luči in so cerkve zelo mračne. Nova knjiga varuje vid, zato bo vsak gotovo zelo rad po njej segel.

= Katoliška Bukvarna =
== v Ljubljani ==

priporoča:

Jeglič dr. Anton Bonaventura, **Pastirski list o sv. Rešnjem Telesu**,
20 vin.

Jeglič dr. Anton Bonaventura, **Mladeničem**, I. zvezek: **Obramba vere**,
K 1.—.

Bleiweis Fr., **Pouk krščanskim staršem**, 50 vin.

Lasèr - Marešič, **Lurški čudeži**,
K 2.—.

Zabukovec Janez, **Pouk zaročencem in zakonskim**, K 1.40.

